

ANGYALNYÁR

ANGYALSORS
KISREGÉNY

CYNTHIA HAND

Dream
válogatás

A New York Times sikerlistájára is feljutott Cynthia Hand lebilincselő kisregénye az Angyalsors trológia világában játszódik.

Clara szabadulni igyekszik az emlékektől, amelyek Wyomingban kísértik, és a jövőre utaló látomásoktól, amelyekkel egyelőre nem képes szembenézni – ezért tökéletes menekülésnek tűnik, ha a nyarat Olaszországban tölti legjobb barátnőjével, Angelával...

Amióta Angela az eszét tudja, mindig azt magyarázták neki, hogy a szerelem veszedelmes, egy percre se hagyja őrizetlenül a szívét. Két éve azonban, amikor megismerkedett Phennel, elhatározta, hogy mindenáron közel kerül hozzá. Most döntenie kell, megoszthatja-e Clarával a titkát, vagy ha elmondja neki az igazságot, azzal kockára tesz-e mindent, ami fontos a számára. A hol Angela, hol Clara nézőpontjából kibontakozó történet bemutatja a felejthetetlen nyarat, amely próbára teszi a két lány barátságát, és visszavonhatatlanul megváltoztatja az életüket.

CYNTHIA HAND

— részlet —

CLARA

Épp a római Hard Rock Caféból metrózunk hazafelé, amikor újra bekövetkezik. Tudom, tudom, béna dolog, hogy elmen-tünk tök sima sajtbургert enni itt, ahol annyi az izgalmas kaja, de miután majdnem egy hónapja érkeztünk Olaszországba, a spagetti már kezd uncsi lenni. Angela mellett állok, ahogy a szerelvény zezugos útvonalán halad az örök város alatt, a ka-nyarokban egymáshoz koccan a vállunk, a metrókocsi sápadt, zöldes világítása olyan hangulatot kelt, mint valami háború előtti krimi. Útközben arról beszélgetünk, mivel szeretnénk tölteni második olaszországi hónapunkat.

Helyesebben Angela beszélget, én Tuckeren töröm a fejem. Már nem sokkal délután kettő, vagyis wyomingi idő szerint reggel hat előtt is azon töprengtem, vajon mit csinálhat abban

a pillanatban. Valószínűleg még alszik, de a papája nemsokára bekopog hozzá, fölébreszti, együtt kimennek az istállóba, megfejik a teheneket. A levegőben lucerna illata keveredik a lovak testének párájával, Tucker talán egy pillanatra megtorpan az istálló közepén, ahol először csókolóztunk, eszébe jutok, és arra gondol, bárcsak ott lennék.

Vagy amilyen okos srác, egyáltalán nem gondol rám. Mostanára alighanem rájött, hogy a kettőnk kapcsolata nem éri meg az egész angyalos nyűglődést.

Valószínűleg már tovább is lépett.

– Elmegyek Milánóba, tudod, abba a régi könyvtárba – magyarázza Angela. – Szeretném megnézni, nincs-e valamijük a... – hallgat el, mivel megállapodtunk, hogy nyilvánosság előtt nem ejtjük ki a *dodrans* szót. – A d-sekről.

Fölrezenek, mintha *t-seket* mondott volna – t, mint Tucker –, és megköszörülöm a torkomat, hogy eltűnjön a gombóc.

– Jaj, hagyd már a könyvtározást, Angie! Eddig tizenöt könyvtárban jártunk. Szerintem inkább Pompejibe menjünk. Ahogy a turisták.

– Pompeji hervasztó – jelzi Angela fintorogva, hogy neki a könyökén jön ki. – Ott az a sok gipszbe öntött emberalak, mind olyan pózban, ahogyan meghalt. Iszonyú lehangoló.

– Bocs, de te jársz kizárólag fekete cuccban, az talán nem lehangoló? – kérdezem. – Ne is tagadd, hogy imádod a tragédiázást.

Lassan elmosolyodik, talán már mondaná is, hogy „persze, imádom”, de nem hallom, mert ebben a szempillantásban látomásba merülök. Azután *bumm!* – ismét a metrón találom magam.

Sípolva lélegzem, mint aki a víz alól a felszínre bukkan. Egy kéz a vállamon, lepattogzott fekete körömlakk – Angela. Közben egy üléshez terelt, és most velem szemben ül, bölcsen együttérző tekintettel néz rám. Olasz beszédfolyam hömpölyög körülöttünk, a saját magával elfoglalt többi utas nem érzékeli, hogy bármi rendkívüli történt volna. Néhányat pislogok, kicsit mindent elmosódottan látok. Angela föltúrja a táskáját, és gyűrött papír zsebkendőt halász elő.

– Tiszta – bizonygatja, és mivel nem értem, nem reagálok, gyorsan az arcomhoz nyomkodja.

Azt hiszem, sírtam.

– Jobban vagy? – kérdezi fojtott hangon.

Még mindig levegő után kapkodok. Mekkora szívás. Mit nem adnék, ha végre egyszer normális lehetnék.

– Majd később megbeszéljük – mondja Angela, miután nem válaszolok. – Nyilván nem itt.

Lesütöm a szemem. Ez az új látomásom már valamivel több, mint egy hete boldogít, először Zerbinóék családi vacsiján tört rám (öcsém, micsoda cirkusz – belépődíjat kellene szednem), egyszer a zuhany alatt, egyszer Velencéből visszafelé jövet az autóbuszon. Angela persze észrevette, de egyelőre nem nagyon bocsátkoztam vele részletekbe. Most annyit mondtam, hogy az

egészen valami rosszat érzek. Meghalnak benne vagy ilyesmi. De nem úgy, mint a múltkor. A legutóbbi látomásomra a gyász nyomta rá a bélyegét, ezúttal viszont félelmet érzek. Kínzót, szívfacsarót, pánikserűt. Később sem akarok beszélni róla.

– Na jó – mondja Angela, miután a pulzusom rendeződik.
– Legalább nem estél össze. Nem tudom, hogy magyaráztam volna meg ennyi embernek, ha...

Elhallgat, torkán akad a szó. Egész teste megmerevedik, mintha kővé dermedt volna, a tekintete a hátam mögé szegeződik. Meglátott valamit. Vagy valakit.

Hátrafordulok, hogy megtudjam, mit néz.

Első pillantásra úgy tűnik, egy tipikus olasz srácot, aki rajtunk, amerikai lányokon legelteti a szemét. Olyan huszonöt körüli, kreol bőrű, barna szemű; gondosan fésült hullámos barna hajú. Sima fehér inget visel – legombolós nyakú, az ujjja könyökig feltűrve –, khaki nadrágot, szépen kifényesített bőrcipőt. Helyes srác. Asszem. Mintha elmosolyodna, ahogy les bennünket.

Visszafordulok Angelához. Kibámul az ablakon, holott nincs semmi bámulnivaló, csak a sötét metróalagút, amiben haladunk. A füle mögé söpör egy hajtincset, azután visszaejti a kezét az ölébe, ahol babrálni kezdi a mutatóujjára húzott gyűrűt, körbe-körbe forgatja, ez az ideges szokása eddig föl sem tűnt.

Megint a srácra pillantok. Találkozik a tekintetünk, az ajka még szélesebb mosolyra húzódik, a szeme szinte nevet, mint aki tud valamit.

– Ange... – kezdem, és ismét a barátnőmhöz fordulok. – Ki ez a...

Ekkor esik le. Hát persze. Angela titkos olasz fiúja.

Aha. Kíváncsi voltam, fölbukkan-e majd. Még egy hülye poént is elsütöttem, amikor leszállt a gépünk Rómában, hogy nahát, hol marad *a titokzatos srác*, mire Angela úgy nézett rám, hogy a tekintete virágot hervasztott volna, úgyhogy ejtettem a témát. A múlt héten megpróbáltam rákérdezni, és akkor Angela úgy viselkedett, mint akinek egész sor fiúja van Olaszországban, nem egy bizonyos. Most mégis itt az illető, teljes életnagyságban, és Angela annyira, de annyira leplezni igyekszik, hogy tisztára kiborul tőle.

– Á – fojtok el egy mosolyt, megkönnyebbülök, hogy semmi vész. – Értem.

Angela előrehajol, és elkapja a csuklómát. Megszorítja.

– Mássz ki a fejemből! – motyogja alig hallhatóan.

Az érintése azonban még inkább elősegíti, hogy észleljem az érzéseit. Látom, hogy föl villan benne egy emlékkép a fiúról, közeli, a srác arca, a szeme, az a szép csokoládébarna szeme, forró lehelete megcsapja Angelát, ahogy közelebb lép, és tekintete Angela szeméről a csípőjére siklik.

Elrántom a kezemet. A hangosbemondó jelzi a következő állomást, a szerelvény lassítani kezd. Még két megálló a miénkig, de Angela fölugrik.

– Szálljunk le! – sürget hangosan. – Megfulladok itt.

Nem ellenkezem. A metró megállt, az ajtók szisszenve nyílnak szét. Követem Angelát, és bár megpróbálja a lazát adni, nem kerüli el a figyelmemet, hogy egyértelmű „nem tudsz érdekelni” pillantásokat küldözget az olasz srác felé. Mint ahogy az sem kerüli el a figyelmemet, hogy a srác válaszul biccent, rendületlenül mosolyog.

Mint aki fölveszi a kesztyűt.

ANGELA

Anyám mindig azt mondja, a szerelem olyan, akár a kígyómarás, a mérge lassan terjed szét az ereinkben. A saját szívügyeiről még sosem mesélt nekem, a férjéről, aki a születésem előtt meghalt, aki után majdnem megszakadt a szíve. Nehéz elképzelnem anyámat szerelmesnek. Mára nem maradt más komoly érzelem, csak ami az egyházzal kapcsolatos, meg a Kombiné üzemeltetésével, meg néha velem, amikor valami nagyon kivágott cuccot veszek föl, vagy a rúzsomat túlságosan vörösnek találja. Olyankor végigmér, a karomnál fogva a hálósobájába vonszol, ahol Jézus-kép függ a falon. Leültet az ágya melletti fonott ülőkére. És kifejti, hogy a szerelem olyan, akár a kígyómarás. Veszedelmes. Ártalmas.

Ebben az a fura (mármint azonkívül, hogy Jézus azon a festményen kék szemű és egyenes szálú szőke hajú – ez meg milyen balhé már?), hogy azt hiszem, amikor a szívemről beszél, tényleg arra gondol. Nem a *szüzesség* szinonimájaként használja a *szív* szót. Nem testi vágyat emleget, bár persze azt is rosszallja. Szerelemről beszél.

Anyám attól fél, hogy szerelmes leszek.

– Vigyázz a szívedre, Angela! – figyelmeztet, én meg bólogatok, és biztosítom róla, hogy jól fogok viselkedni.

Nincsenek fiúk az életemben. Nem akadt meg a szemem semmiféle szívtiprón. Szerelemre semmi esély.

– Nem érek rá pasizni – mondom, mire azt feleli, helyes, megveregeti a kezemet, és úgy néz Jézusra, mintha mi hárman – anyu, Jézus meg én – boldog kis családot alkotnánk, amelyben épp most fejeződött be egy családi tanácskozás.

Ezt szépen megbeszéltük, probléma kipipálva. Szó sem lehet semmiféle kártékony szerelembe esési műsorról.

De azért szeretném tudni, hogy ez az egész szerelemellenes szöveg nem az apám miatt van-e, amiatt, akivé a szerelemtől válok. Anyám vajon azt hiszi, valami sötét dolog lappang bennem? Valami, ami méltatlan a szerelemre?

Eddig háromszor mesélte el nekem, és valahányszor érdeklődtem, egyre kevésbé részletesen. Egy este sétálni indult Rómában. A férje néhány hónappal azelőtt halt meg rákban, és ez teljesen lesújtotta anyámat. Az anyjához költözött, körülvette a locsfecsi Zerbino-család nyüzsgálése. Azt mondta, jó hatással

volt rá, hogy a mi lármás, féktelen familiánkhoz tartozik, nap mint nap rendes kosztot eszik, újra meg újra emlékeztetik az életre. Aznap este azonban csöndre vágyott. Egyedül akart lenni. Misére ment a Szent Márkba, és az angyal hazáig követte. Anyám arra ébredt, hogy az angyal sötét árnya áll az ágyánál. Ez megbénította. Sikoltani sem bírt.

– Mondott neked valamit? – kérdeztem anyámtól egyik alkalommal, de csak a fejét rázta, elfordult, ujjai közé szorította a kis aranyfeszületet, amelyet a nyakában visel, amióta az eszemet tudom. Elültette bennem azt a képet az angyallal, akinek az árnyéka föléje magasodik. Fekete szárnya elfogja a fényt.

Nem szerelemből fogantam. Anyám úgy érezte, átok sújtja.

Visszatért az Egyesült Államokba, és elrejtőzött, elbújt a világ elől a domborodó pocakjával, a szégyenével. Minden kapcsolatot megszakított a rokonaival és az ismerőseivel. A környezetében azt hitték, elhunyt férjét gyászolja, ami igaz is volt, de ugyanakkor önmagát is siratta. Azt mondta nekem, valami meghalt benne aznap este. De azután egy reggel másfajta angyal látogatta meg – úgy emlegette: „az aranyember” –, aki azt mondta neki, én nem átok, hanem áldás vagyok. Különleges gyermek válik belőlem, aki angyal és ember kapcsolatából születik. Tündöklő gyermek. Kész csoda.

Akkor találta ki anyám, hogy Angelának fog nevezni, és valamikor később azt is elhatározta, hogy szeretni fog engem.

Talán ez az a kígyómarás, amiről beszél. Talán az irántam táplált szeretete volt az az ereiben lassan szétterjedő valami.

Mintha betegség módjára megfertőztem volna anyámat. Nem akart szeretni engem, mégis megszeretett, hiába berzenkedett ellene. Csakhogy ez sem magyarázza meg, miért próbál mindenáron távol tartani engem a szerelemtől, mintha tudna rólam valamit, amit én nem.

– Vigyázz a szívedre! – csak ezt hajtogatja.

Nem kötöm az orrára, hogy két éve szerelmes lettem. Szív-
ből, igazán, örültem, ahogy a mesében. Szerelembe estem. Ezt
nincs bátorságom hangosan kimondani.

